

Švédové táhnou

Komunál

Krajinou táhnou, když zima začíná
a s tváří vážnou každý z nich usíná.
Zima, hlad a bída, s únavou se střídá strach.

Jak smečka vlčí jen zuby vycení,
když vraždí mlčí a v troskách spálených
zbyl jen děs a hrůza, teď tu zpítá lůza spí.

A nad tou zkázou vznáší se křik ptáků, dým a sténání.

Švédové táhnou.

Noc tiše končí, blíží se bílý den.
Hasne svit loučí a končí každý sen.
Nezbyl nikdo živý, koně dupou v krvi žen.

Pak náhle z přítmí šípy se zakusují do žoldáckých těl.

Švédové táhnou.

Žoldáci leží zpítí a bezbranní.
Přežijou ztěží, umíraj ve spaní.
Jen pár mužů stačí. Mezi švédy kráčí smrt.

Někdy se stává, že bitvu nelítostnou slabší vyhrává.

Švédové táhnou